

מסכת זבים

פרק ב'

א. הכל מטמאין בזיהה, אף הගרים, אף העבדים, בין משחררין בין שאינו משחררין, תרש, שוטה, וקטן, סריס אדם, סריס חפה. טמיטום ואנדראוגינוס, נותניין עליהם חמרי האיש וחמרי האשה, מטמאין בדם כאשה ובלבון כאיש, וטמאתו בספק:

ב. בשבעה דברים בודקין את הדם עד שלא נזקק לזיהה. במאכל, במשקה, ובמשא, בקפייצה, בחלי, ובמראה ובהרהור. הרהור עד שלא ראה או שראה עד שלא הרהור. רבי יהודה אומר, אפילו ראה בהמה, חייה ועוזר מתעסקים זה עם זה, אפילו ראה בגדי אבעה האשה. רבי עקיבא אומר, אפילו אכל כל מאכל, בין רע בין יפה, ושתה כל משקה. אמרו לו, אין כאן זיבין מעקה. אמר להם, אין אחריות זבים עליהם. משנزنקק לזיהה, אין בודקין אותו. אנסו וספיקו ושבבת ערעו טמאים, שרגלים לדבר. ראה ראה ראשונה, בודקין אותו. בשניתה, בודקין אותו. בשלהי שניתה, אין בודקין אותו. רבי אליעזר אומר, אף בשלהי שניתה בודקין אותו, מפני הקרבן:

ג. הַרֹּאָה קָרִי, אֵינוֹ מַטְמָא בְּזִבְחָה מִעֵת לְעֵת. רַبִּי יוֹסִי אָמֵר,
יוֹמֹ. נִכְרֵי שֶׁרָאָה קָרִי וּנְתָגֵיר, מִדּוֹ הוּא מַטְמָא בְּזִבְחָה. הַרֹּאָה דָם
וְהַמְקֻשָּׁה, מִעֵת לְעֵת. וְהַמִּפְאָה אֶת עֲבָדוֹ יוֹם יוֹמִים, מִעֵת לְעֵת. כַּלְבָ
שָׂאָכֶל בְּשָׂר הַמִּתְהָ, שֶׁלְשָׁה יָמִים מִעֵת לְעֵת, קָרִי הוּא כְּבָרִיתוֹ:

ד. הַזְבֵּן מַטְמָא אֶת הַמְשֻׁכֶּב בְּחַמְשָׁה דָרְכִים, לְטָמֵא אָדָם לְטָמֵא
בָגְדִים. עוֹמֵד, יֹשֵׁב, שׁוֹכֵב, נִתְלָה וּנְשַׁעַן. וְהַמְשֻׁכֶּב מַטְמָא אֶת
הָאָדָם בְּשַׁבָּעָה דָרְכִים לְטָמֵא בָגְדִים. עוֹמֵד, יֹשֵׁב, שׁוֹכֵב, נִתְלָה,
וּנְשַׁעַן, בְּמַגְעָה וּבְמִשְׁאָה: